

[Økonomiministeren]

Det er ikke unaturligt, at man i første omgang i debatten i dag har beskæftiget sig med EF-landenes forhold, fordi det er et direktivforslag, der nu engang er til behandling her. Men jeg ville pege på den betydning, det har, at vi ser på denne liberalisering, herunder skattekontrolreglerne, ud fra den synsvinkel, at det drejer sig både om EF-landene og en række lande uden for EF, altså det princip, at vi gerne vil liberalisere også over for vore venner i Norge og Sverige og Finland og andre lande, som vi i øvrigt internationalt set deler målsætning med. Derfor er det vigtigt, at skattekontrolreglerne ikke alene er et EF-arrangement, men snarere er et arrangement, som vi har skabt i Danmark, og som kan anvendes såvel over for Vesttyskland eller Belgien som over for Sverige eller Norge, eller hvor det nu måtte være formålstjenligt for den enkelte danske borger at have muligheder for at etablere en sådan kapitaloverførsel af den ene eller den anden art.

Jeg er overbevist om, at hr. Ivar Nørgaard og hans parti ud fra den holdning, som jeg kender Socialdemokratiet for, også ønsker, at det bliver skabt på en sådan måde, at vi ikke alene arbejder inden for en EF-tankegang, men i en bredere ramme. Og det er i den forbindelse glædeligt at se, hvordan der i de andre nordiske lande, ikke mindst nu i lyset af det indre markeds udvikling i EF, er skabt en betydelig interesse for, hvordan man kan følge en parallel udvikling, og det synes jeg vi skal prøve at bidrage til.

Jeg beder hr. Ivar Nørgaard og andre være opmærksom på ikke at hæfte sig fast i enkeltheder og ønsker om, hvad EF-landene måtte udvikle af fælles skattekontrollsystemer. Det centrale er, at vi i Danmark har et skattekontrollsystem, som opfylder vore ønsker til det, og som kan virke såvel over for EF-lande som verden uden for.

Hr. Ivar Nørgaard havde stadig svært ved at se, at det ikke kunne betyde en betydelig forbrugsudvidelse, hvis man gav adgang til at optage forbrugslån f.eks. i Vesttyskland – nu tager jeg det eksempel, for det er vel det, der egentlig er mest relevant i de flestes tankegang; det vil næppe være så relevant at optage forbrugslån i Norge, for nu at tage den nordiske vinkel, med den rentefod, man for tiden har i Norge.

I det øjeblik vi prøver at tænke os det, er jeg enig med dem, der har den opfattelse, at den

forbrugsudvidelse, der kunne tænkes at blive, vil have et begrænset omfang. Hvor fantastisk stor en fordel ligger der i at optage et forbrugslån i Vesttyskland? Efter den sidste statistik, jeg har kunnet indhente om, hvad forbrugslån koster kunden i Vesttyskland ved et lån i en bank eller en sparekasse, svinger renten mellem 9½ pct. og 10½ pct. Det er det interval, forbrugslån kostede for et år siden, da statistikken blev lavet i Vesttyskland. Hvis man hertil lægger muligheden for en kursrisiko, og hvis vi skal se statistisk på det, har der jo f.eks. over de sidste 5 år, hvor vi har ført en fastkurspolitik, været en forskydning pr. år på i gennemsnit 1,6 pct., altså små 2 pct. om året, i forhold til D-marken, og vel at mærke et kurstab, som i givet fald, hvis man tænkte sig eksperimentet, ikke ville være fradragsberettiget. 2 pct. ville altså svare til 4 pct., og i gennemsnit 10 pct. rente plus 4 pct. kursrisiko, alt i alt 14 pct., meget tæt på, hvad hr. Ivar Nørgaard og andre ville skulle betale i en dansk bank. Hr. Ivar Nørgaard kunne utvivlsomt som en solid og god person opnå et forbrugslån, der var billigere end 14 pct. i en dansk bank.

Jeg tror altså, at det ville være nyttigt, at man prøvede at vurdere det egentlige indhold i dette. Så ville man nå til den samme konklusion, som Nationalbanken og andre, der har vurderet det, er nået til, nemlig at det er ikke noget, som vil få noget væsentligt omfang, og som derfor heller ikke kan forstyrre hr. Ivar Nørgaards omsorg for den danske forbrugsudvikling.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Jens Thoft rejste et enkelt spørgsmål, som jeg synes kræver et svar. Hr. Jens Thoft rejste det spørgsmål, om ikke der kunne være problemer med renteafgiften – sådan måtte jeg forstå hr. Jens Thofts spørgsmål – såfremt et udenlandsk finansielt institut ville drive virksomhed i Danmark. Hr. Jens Thofts spørgsmål må formentlig forstås på den måde, om ikke det ville blive betragtet som diskriminerende, hvis et udenlandsk finansielt institut yder lån, hvoraf der skal betales renteafgift til danskere. Dér mener jeg at hr. Jens Thoft tager et fuldstændig forkert udgangspunkt. Det må naturligvis være sådan, at hvis et udenlandsk institut vil drive virksomhed i Danmark, så må det udenlandske institut også følge danske regler; alt andet ville jo lige præcis være en omvendt diskrimination, fordi det ville indebære, at danske finansielle